

1

Ctihodný Jeremy Malcolm, druhý syn hraběte z Kilbourne, byl největším úlovkem sezóny roku Páně 1818. Sám sice žádný šlechtický titul neměl a byl pouze mladším synem, teta z matčiny strany mu ale odkázala většinu svého značného jmění a rozlehlé venkovské sídlo v hrabství Kent.

Velkou službu mu prokazovaly také jeho osobnostní kvality. Jenom ta nejambicióznější z mladých slečen toužící po šlechtických výsadách a oslovení „milostivá paní“ by před pohledným panem Malcolmem dala přednost markýzovi z Mumfordu, kterému bylo nejméně padesát a neměl žádnou bradu.

Jaká žena by totiž mohla upřednostnit titul, když by se jí nabízela výsada být oslovována „paní Malcolmová“?

Začínalo to ale vypadat, že onoho nezměrného významení nikdy žádná dívka hodna nebude.

Neboť přestože vůbec nežil jako poustevník, chodil do klubu Almack's a na nejrůznější plesy, slavnostní

recepce a shromáždění, získával pan Malcolm pověst floutka, lamače srdcí a ničitele snů mladých dam.

„A čeho?“ otázal se Malcolm svého přítele, lorda Cassidyho, který mu vyprávěl nejnovější klepy týkající se jeho osoby.

„Ničitele snů mladých dam,“ zopakoval Cassidy pomalu a zřetelně.

„To je ale nesmysl,“ odpověděl Malcolm a jal se pozorovat taneční sál a jednu z krásných debutantek.

„Možná jsou ty pomluvy pravdivé. Mimořádně ses zajímal o moji sestřenici Julii, ale už více jak týden ses u ní nezastavil.“

Malcolm se na přítele udiveně otočil. „Doprovodil jsem tvoji sestřenici do opery. Jednou. To nebyl žádný ‚mimořádný zájem‘.“

„Nezáleží na tom, jak to bylo. Záleží na tom, co říkají lidé. A když ses s ní znovu nesešel, jak asi Julie vypadá? Celé dva dny strávila zamčená ve svém pokoji, protože ty řeči nemohla snést.“

„Pokud je toto typické chování slečny Thistlewaitové, pak si nemůže stěžovat, že ji pomlouvají.“

Cassie neodpověděl, ale jeho mlčení bylo výmluvné. Nasadil dotčený výraz, a ačkoliv Malcolm svého přítele neochvějně bránil, kdykoliv o něm někdo prohlásil, že silně připomíná loveckého psa, nemohl popřít, že tu jistá podobnost byla. Zejména když Cassie trucoval.

„*Skutečně* se omlouvám, Cassie, že se tvoje sestřenice stala terčem klepů.“ Cassieho velké hnědé oči na něj stále vyčítavě hleděly. „Nechtěl jsem ji rozrušit, ale taky nebudu žádat o ruku někoho, koho jsem jenom vzal do opery.“

„To nikdo netvrdí,“ poznamenal Cassie.

„Možná ne, ale přesně to se po mně chce. A jaké že sny jsem to měl zničit? Sny o sňatku s ‚úlovkem sezóny‘, založené na mém jmění a pozemcích. Ona četná očekávání bych ale mohl splnit jedině v případě, že zavedu polygamii. Sotva totiž promluvíím na mladou dívku, už se vidí, jak se mnou kráčí k ol-táři.“

„Tak proč si zkrátka nějakou nevybereš a neukončíš ty pomluvy?“ otázal se přítel.

„A z jakého důvodu myslíš, že jsem dnes večer tady? Dychtím po nalezení vhodné manželky.“

„Co je na Julii špatného? Říká se o ní, že je pohledná,“ odpověděl Cassie, ale zcela do očí se při tom Malcolmovi nedíval. Julie totiž na Cassieho naléhala tak dlouho, dokud jí neslíbil, že zjistí, čím mohla ztratit Malcolmovu přízeň. Zkoušel teď proto dostát rodinné povinnosti navržením Julie jako přijatelné nevěsty, ale bylo mu to dosti nepříjemné. Lépe než kdo jiný věděl, jak otravná uměla být.

„Tvoje sestřenice je sice hezká,“ souhlasil Malcolm, „ale pro mě není ta pravá.“

„Proč ne?“ vyzvídal Cassie.

„Nevím,“ pokrčil Malcolm rameny. „Moc mrká.“

„Cože? Moc mrká? *Tohle* je důvod, proč ses o ni dál neucházel?“

„Je to velmi rušivé. Párkrát se mi zdálo, že usíná. Jednou dokonce, že padá do mdlob, tak jsem ji chytil za ruku. *Tohle* ji ale poměrně rychle probralo. Asi si myslela, že čím rychleji na mě bude pomrkávat, tím rychleji jí nabídnou manželství.“

Cassie jenom zavrtěl hlavou, psí oči mu naplnilo zklamání.

„Nedívej se na mě tak, Cassie. Nebyla to jen jedna věc, která mluvila v neprospěch slečny Thistlewaiteové.“ Malcolm si sáhl do kapsy na vestě a vytáhl kus papíru. Když jej rozkládal, Cassie se snažil tajně něco z jeho obsahu přečíst. Připadalo mu, že jde o jakýsi seznam. Malcolm ho bedlivě studoval a Cassie byl napnutý, co na něm asi stojí. Zahlédl „oplývá hudebním či uměleckým talentem“ a „má noblesní příbuzenstvo“ před tím, než mu Malcolm triumfálně zamával papírem před obličejem. Zjevně konečně objevil, co hledal.

„Tady to máš. Položka číslo čtyři: ‚dokáže rozumně konverzovat‘. A jediný druh konverzace, který si slečna Thistlewaiteová užívá, je složen z koketních poznámek a květnatých komplimentů. Když jsem se jí zeptal, co si myslí o Obilných zákonech, řekla mi,

že prý zdrženlivost při stravování má jistě zdraví prospěšné účinky.“

Cassieho faux pas jeho sestřenice nijak nepobavilo. Urychleně změnil téma, protože se nechtěl nechat vtáhnout do nudné diskuze o politice. „Co je tohle, Malcolme? Nějaký seznam?“ pokusil se vytrhnout jej příteli z rukou, ale on papír okamžitě složil a vrátil do kapsy na vestě.

„Ano, je.“

„Ty máš nějaký seznam předpokládaných kvalit své budoucí nevěsty?“ otázal se poněkud vyšším tónem, než bylo obvyklé.

„A co má být?“

„Je to od tebe zatraceně domýšlivé. Nedivím se, že ti žádná není dobrá. Chtít, aby dívka splňovala nějaký katalog požadavků, jako, jako... kůň do spřežení, kterého se chystáš koupit na aukci v Tattersalls.“

Malcolm navázal na analogii svého přítele. „Přesně tak. Když doplňuji stáje, mám přesně stanovené požadavky. A proč bych je nemohl mít, a dokonce ještě přísnější, když si vybírám nevěstu? Je naprosto absurdní strávit více času zkoumáním koně než ženy, celoživotní společnosti, kterou budeš vídat každé ráno, odpoledne i každou noc.“

Protože Cassie patřil mezi ten typ Angličanů, kteří považovali *koně* za celoživotní společníky, které vídali ráno, odpoledne a v noci, Malcolmův argument

na něj asi nezapůsobil tak, jak měl. Jenom utrousil: „A dřív než se naděješ, bude ti klusat po domě a budeš jí kontrolovat zuby.“

Téměř celý následující týden se Cassie Julii vyhýbal, ale jakmile od ní obdržel již třetí list, dostavil se do domu své tety. Julie v dopise vyjádřila záměr se s Cassiem vidět beze svědků a on moc dobře věděl, že je jeho sestřenice dost prchlivá na to, aby je oba vtáhla do nějakého skandálu, pokud ji bude příliš pokoušet.

Čekal na ni v přijímacím pokoji a nesouhlasně se rozhlížel kolem sebe. Pokoj byl zařízen v elegantním stylu, ale jeho teta, inspirovaná momentálním vkusem prince regenta, očividně zašla až příliš daleko v obdivování předmětů čínského původu. Područka každé pohovky či židle měla dračí hlavu, jedna skříňka přetékala keramikou, glazovanými keramickými zvířaty a vyřezávanými kameny. Zrovna zblízka zkoumal jedno takové umělecké dílko, figurku lva s tlamou široce otevřenou v zuřivém šklebu, když mu do ucha promluvila Julie.

„On nekouše, neboj.“

Při zvuku jejího hlasu sebou divoce škusnul, načež Julie smíchem ocenila úspěch svého překvapení. „Máš